

Az Alkotmánybíróság döntésének tájékoztató jelleggel közzétett, nem hivatalos szövege. A hivatalos közzétételre a Magyar Közlönyben, illetve az Alkotmánybíróság Határozatai című hivatalos lapban kerül sor.

IV/3664/2024.

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

végzést:

Az Alkotmánybíróság a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.654/2024/5. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt visszautasítja.

Indokolás

- [1] 1. A személyesen eljáró indítványozó alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz.
- [2] 2. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-ára alapított alkotmányjogi panaszában az indítványozó a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.654/2024/5. számú végzése, valamint a Fővárosi Törvényszék 54.Pf.635.220/2023/10. számú ítélete alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérte. Álláspontja szerint a fenti, kifogásolt bírói döntések sértik az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében biztosított törvény előtti egyenlőséghez, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát.
- [3] 2.1. Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege – a rendelkezésre álló bírósági döntések tényállásai alapján – a következőképpen foglalható össze.
- [4] Az alapügy felperese és az I. rendű alperes (a továbbiakban: indítványozó) 2003. április 26-án kötöttek házasságot, életközösségük 2010 júniusában szűnt meg. Kapcsolatukból 2004. június 3-án gyermekük született. Házasságukat a Pesti Központi Kerületi Bíróság 2014. szeptember 11-én meghozott, 23.P.104.228/2012/56. számú ítéletével felbontotta, míg a gyermekkel kapcsolatos kérdésekről a Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2015. április 23-án meghozott, 54.Pf.630.989/2015/5. számú jogerős ítélete döntött. A felperes és az I. rendű alperes 2008-ban egymás között egyenlő arányban vásároltak a felperes testvérétől egy másfél szobás, 42 nm-es, Budapest XIII. kerületi társasházi lakást. Az ingatlan teljes vételárát a II. rendű alperestől közösen felvett kölcsönből fizették ki. A felperes

keresetet nyújtott be az elsőfokú bírósághoz, melyben egyrészt a házastársi közös vagyon megosztása körében a fent megjelölt perbeli ingatlanon fennálló közös tulajdon megszüntetését oly módon kérte, hogy a még fennálló kölcsöntartozás mellett a tulajdoni hányadát az indítványozó váltsa magához. Míg a II. rendű alperest a közös tulajdon megszüntetésének tűrésére kérte kötelezni. Másrészt az indítványozó mint I. rendű alperes kötelezését kérte 5 242 857 forint többlethasználati díj megfizetésére. Az indítványozó egyetértett azzal, hogy a bíróság a házastársi közös vagyont ossza meg, ugyanakkor a felperest megillető megváltási árat alacsonyabb összegben kérte meghatározni. Viszontkeresetében a még fennálló közös kölcsöntartozás általa már kifizetett részének az elszámolását, valamint a többlethasználati díj iránti kereset elutasítását kérte. A II. rendű alperes ellenkérelmében a kereset teljesítését nem ellenezte.

- [5] A Pesti Központi kerületi Bíróság 29.P100760/2022/79. számú ítéletével a felperes és az indítványozó mint I. rendű alperes házastársi közös vagyonát megosztotta. A perbeli ingatlanon fennálló $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ arányú közös tulajdonát az indítványozó által történő megváltása útján megszüntette, melynek tűrésére kötelezte a II. rendű alperest. Továbbá kötelezte az indítványozót mint I. rendű alperest hogy fizessen meg a felperesnek 4 077 903 forint megváltási árat, egyebekben a keresetet elutasította.
- [6] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mind a felperes, mind az indítványozó (aki a per I. rendű alperese) fellebbezéssel éltek, annak részbeni megváltoztatását kérve, valamint fellebbezési ellenkérelmet is előterjesztettek. A Fővárosi Törvényszék mint másodfokú bíróság 54.Pf.635.220/2023/10. számú ítélete az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett rendelkezéseit nem érintette, a fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatta, az elsőfokú ítéletet kiegészítette azzal, hogy a közös tulajdon I. rendű alperesi megváltás útján történő megszüntetésével a perbeli ingatlanon a felperest megillető $\frac{1}{2}$ tulajdoni hányadot az indítványozó mint I. rendű alperes tulajdonába adta. Továbbá az I. rendű alperes által a felperesnek fizetendő megváltási árat 3.362.758 forintra módosította. Emellett kötelezte az I. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3 764 554 forint többlethasználati díjat, valamint a megváltási díj teljes körű megfizetéséig minden hónap 15. napjáig fizessen meg a felperesnek havi 40 188 forint többlethasználati díjat. Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.
- [7] 2.2 Az indítványozó mint I. rendű alperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő a jogerős ítélet ellen. A Kúria az indítványozó felülvizsgálati kérelmét visszautasította. Indokolásában kiemelte, hogy a felülvizsgálati eljárás tárgya a jogerős határozatnak a felülvizsgálati kérelem keretei közötti felülbírálata. Megállapította továbbá, hogy az indítványozó felülvizsgálati kérelme érdemben nem bírálható el, mivel az nem felel meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 413. § (1) bekezdésében meghatározott tartalmi követelményeinek. Eszerint ugyanis a felülvizsgálati kérelemnek tartalmaznia kell a jogszabálysértés, valamint a

jogszabályhely pontos megnevezésével azt az eljárási, illetve anyagi jogi szabálysértést, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokait, hogy a fél az új határozat hozatalát vagy a határozat hatályon kívül helyezését milyen okból kívánja. Utalt továbbá a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK vélemény 3. és 4. pontjaiban foglaltakra. A felülvizsgálati végzés indokolása kiemelte, mivel a felülvizsgálati kérelem nem tartalmazza, hogy a jogerős ítélet a megjelölt jogszabályhelyeket miért sérti, nem állapítható meg, hogy a felhozott érvek konkrétan melyik megsértettként állított jogszabályhelyhez tartoznak. Emellett hiányzik a megsértettként állított jogszabályhely megjelölése és a jogszabálysértés körülírása közötti tartalmi összefüggés meghatározása, valamint annak feltüntetése, hogy mik a jogszabálysértésre való hivatkozásnak az indokai. Kifejtette továbbá, hogy a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél feladata a megsértettként állított jogszabályhely, valamint a kifejtett jogi álláspont és a jogszabálysértés tartalmi körülírása közötti összefüggés meghatározása, annak egyértelmű rögzítése, hogy a felsorakoztatott érvek konkrétan melyik megsértettként állított jogszabályhelyhez tartoznak. Mivel a felülvizsgálati kérelem e tekintetben hiányos, ezért a Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 415. § (1) bekezdés f) pontja alapján visszautasította.

- [8] 2.3. Az indítványozó az Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasszal élt az Alkotmánybíróság előtt a törvényszék jogerős ítélete ellen, melyet a Főtitkárság hiánypótlásra történő felhívását követően kiegészített, kérve a Kúria mint felülvizsgálati bíróság végzése alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését is.
- [9] Az indítványozó az előzményi per, valamint a befogadási feltételek fennállásának számbavételét követően a jogerős ítélet alaptörvény-ellenességét abban látja, hogy nézete szerint a másodfokú bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: rPtk.) 99. § első fordulata, az rPtk. 100. §-a, 140. § (1) bekezdése, továbbá a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 1:3. §-a, 5:22. §-a, 5:23. §-a, 5:74. §-a, valamint 5:75. §-ának rendelkezéseit a többlethasználati díjra vonatkozóan alkotmány-ellenesen (okszerűtlenül és önkényesen) alkalmazta. Míg a kúriai végzés alaptörvény-ellenessége – álláspontja szerint – abban áll, hogy az a jogszabály értelmezése körében a következetes bírósági gyakorlattal is szembe helyezkedik, megsértve ezzel az indítványozó törvény előtti egyenlőségéhez való jogát. Az indítványozó emellett hivatkozott arra, hogy amennyiben a bíróságok a jogszabályt okszerűen, annak rendeltetésével, illetve a jogalkotó akaratával összhangban értelmezték volna, ez esetben az eljárásban nem lett volna lehetőség a kérelem érdemi vizsgálat nélkül történő elutasításának, a Kúria kérhette volna a beadvány kijavítását, vagy a tárgyaláson tisztázhatta volna a vélt eltéréseket.

[10] A többlethasználati díj iránti igény bírói megítélésével összefüggésben előadta, hogy álláspontja szerint helytállóan indult ki a jogerős ítélet abból, hogy a házastársi utolsó közös otthon használati rendezése és a tulajdonjogon alapuló használat összefüggése kérdésében az ítélkezési gyakorlatot az 1/2014. PJE alapján jelenleg is irányadó PK 279. számú állásfoglalás határozza meg. Eszerint a használati díjra az a volt házastárs is igényt tarthat, aki a közös tulajdonban vagy a kizárólagos tulajdonában levő lakásból elköltözött, a lakáshasználati jog ellenértékének rá eső részét felvette. A lakásból távozó házastárs használati jogának megszűnése a hasznokban való részesedésen nem változtat, ezért elköltözését követően a lakásban maradó házastársától a kizárólagos használatáért pénzben ellenértéket követelhet. Ugyanakkor tévedett a másodfokú bíróság abban, hogy a többlethasználati díj iránti, dologi jogi alapú kereset elbírálásakor nem annak a családjogi szempontnak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes 2010. szeptember 4-én önként, illetve a visszatérés szándékával vagy anélkül költözött el a perbeli ingatlanból, illetve egyáltalán nem vizsgálta a Ptk. 5.22. § jogalkotói szándékával egyezően azt, hogy bármely fél által hasznosítva volt-e az ingatlan, illetve a felperes megtett-e mindent annak érdekében, hogy elsődlegesen használni tudja az ingatlanát és nem pénzbeli ellentételezést kapjon, továbbá az ettől való eltérést sem indokolta meg az ítélet. Az indítványozó érvelése szerint a több évtizedes ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy nem jár többlethasználati díj annak a házastársnak, aki a lakáshasználati jogával önként hagyott fel, továbbá az ingatlan terheit sem viseli. Hivatkozott továbbá arra, hogy az egyéb körülmények körében értékelni kell a felek magatartását, az önkéntes elköltözést, a költségekhez való hozzájárulást, a használatot akadályozó, illetve kizáró magatartást. Az ítélkezési gyakorlat a polgári jogi igény érvényesíthetősége körében többlétszempontokat alakított ki, amely alapja, hogy a használatról a felek szerződésben (írásban, szóban, ráutaló magatartással létrejött) állapotjanak meg vagy a bíróság ítélettel rendelkezzen, valamint nem jár többlethasználati díj az önkéntes visszatérés szándéka nélküli, az ingatlan tulajdonjogával összefüggő, költségviselést nem teljesítő elköltözésnél, mivel azt az ítélkezési gyakorlat a használati jogról való lemondásként értelmezi. Az indítványozó álláspontja szerint mindezeket a másodfokú bíróság tévesen és okiratellenesen nem vette figyelembe, ezért a jogerős ítélet nem teljesíti a „fegyverek egyenlőségének” elvét, ugyanis a perben tett nyilatkozatokat nem egyformán értékeli. A jogkérdés elbírálásával összefüggésben – többek között – hivatkozott arra, hogy a jogkérdés elbírálásánál nem hagyható figyelmen kívül az a többlétszempont, hogy a felperes egyértelműen nyilatkozott a használati joga önkéntes felhagyásáról. A jogerős ítélet csupán az ingatlan használatának rendezésére fókuszált, azonban figyelmen kívül hagyta a felperes használati jogról való felhagyására tett perbeli nyilatkozatát. Emellett kifejtette, hogy a következőes bírói gyakorlat, továbbá a Pfv.II.21.181/2023/7. számú kúriai döntés alapján – nézete szerint – a felperes azon magatartása, hogy a

bontóperben született elsőfokú ítélet után közel négy hónappal írásban felszólította az indítványozót a többlethasználati díj megfizetésére, súlyosan sérti a Ptk. 1:3. §-ában rögzített jóhiszemű és tisztességes joggyakorlás elvét. A jogerős ítélet azáltal, hogy a másodfokú bíróság kizárólag a használati díj érvényesíthetőségét megállapítva, a konkrét ügy tényállási sajátosságait nem észelve döntött annak megítéléséről, valamint jogkérdésben eltért a bíróságok joggyakorlatától, valamint ezt az eltérést nem indokolta meg – szemben a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltaktól – sérti az indítványozó alkotmányos jogát. Emellett ellentmondásosnak véli, hogy a jogerős ítélet rendelkező részében a felperes többlethasználati díjának a növekményét az ítélet meghozatala után is engedélyezi a bíróság havonta elszámolni, annak ellenére, hogy a Ptk. 5:75. §-a alapján is csak akkor járna a felperes részére többlethasználati díj, amennyiben a lakás terheit viselné. Az indítványozó érvelése szerint nincs jogalapja a többlethasználati díj ítélet (2024. január) utáni növekményének, az teljesen szembe megy mind a jogszabályokkal, mind a perben megfogalmazott bírósági indokolással, illetve az ítélezései gyakorlattal, az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerinti tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal, valamint a XV. cikk (1) bekezdése szerinti törvény előtti egyenlőséghez való joggal.

- [11] 3. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése, valamint az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján jelen ügyben tanácsban jár el. Az Abtv. 56. § (1) bekezdése értelmében az Alkotmánybíróság elsődlegesen az alkotmányjogi panasz befogadhatóságáról dönt, ennek során a tanács megvizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt feltételeit, különösen a 26-27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29-31. § szerinti feltételeket. Az Abtv. 56. § (3) bekezdése alapján befogadás visszautasítása esetén az Alkotmánybíróság rövidített indokolással ellátott végzést hoz, amelyben megjelöli a visszautasítás indokát.
- [12] Az Alkotmánybíróság az Abtv. 56. § (2) bekezdése alapján mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy az alkotmányjogi panasz megfelel-e az indítvánnyal szemben támasztott törvényi követelményeknek. Erre nézve a következőket állapította meg.
- [13] 3.1. Az Abtv. 27. §-a alapján az „alaptörvény-ellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy vagy szervezet alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés *a)* az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és *b)* az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva”.
- [14] 3.2. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése alapján az az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítványozó az

alkotmányjogi panaszát a kúriai végzéssel szemben határidőben nyújtotta be. Az indítványozó az Abtv. 27. §-a alapján a Kúria mint felülvizsgálati bíróság által hozott Pfv.I.20.654/2024/5. számú végzése a bírósági eljárást befejező, jogorvoslattel már nem támadható döntésének alkotmányossági vizsgálatát kérte, amely ellen fellebbezésnek vagy további felülvizsgálatnak nincs helye, továbbá az indítványozó nagyobb részben az Alaptörvényben biztosított jogai sérelmére hivatkozott, ezért az alkotmányjogi panasz e tekintetben is megfelel az Abtv. 27. §-ában előírt követelményeknek. Az indítványozó alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, és érintettsége, mivel a fent megjelölt bírósági eljárásban peres fél (I. rendű alperes) [27. § (2) bekezdés a)-c) pontjai] volt, fennáll.

- [15] 4. Az indítványozó alkotmányjogi panaszában az alapügyben hozott törvényszéki ítélet, valamint a kúriai végzés alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését is kérte. Tekintettel arra, hogy a Kúria a felülvizsgálati kérelem befogadását visszautasította, a jelen alkotmányjogi panasz megítélése szempontjából az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerint az alapügy érdemében hozott döntésének a törvényszéki jogerős ítélet tekinthető. Az indítványozó jelen ügyben a jogerős döntést alkotmányjogi panasszal határidőben nem támadta meg.
- [16] Az Ügyrend 32. § (5) bekezdése szerint a Kúriának a felülvizsgálati eljárásban hozott nem érdemi döntésén keresztül akkor vizsgálja az alapügyben hozott bírói döntést, ha a Kúria az alkotmányjogi panaszban sérelmezett, nem érdemi döntését mérlegelési jogkörben hozta meg {erre nézve lásd pl.: 3095/2024. (III. 1.) AB végzés, Indokolás [34-35]}.
- [17] Tekintettel arra, hogy jelen ügyben a Kúria a felülvizsgálati kérelmet a törvényben foglalt követelmények hiányos voltára tekintettel utasította vissza {Kúria Pfv.I.20.654/2024/5. számú végzése, Indokolás [12]}, az nem tekinthető mérlegelési jogkörben hozott döntésnek, ezért az Alkotmánybíróság az Ügyrend 32. § (5) bekezdésében foglaltak fenn nem állása okán az alkotmányjogi panasz befogadhatóságát kizárólag a Kúria végzését támadó elemében értékelhette.
- [18] 4.1. Az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése sérelmét is állította. Az alkotmányjogi panasz alapján megállapítható azonban, hogy azzal összefüggésben az indítvány nem tartalmaz önálló érvelést, annak indokai valójában az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésére vonatkoznak. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az indokolás hiánya {lásd pl. 3058/2016. (III. 22.) AB végzés, Indokolás [11]; 3245/2016. (XI. 28.) AB végzés, Indokolás [10], [13]} az ügy érdemi elbírálásának akadálya.
- [19] 4.2. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmével összefüggésben az indítvány eleget tesz a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt követelményeinek. Az indítvány megjelölte az indítványozó jogosultságát, valamint az Alkotmánybíróság hatáskörét

megalapozó törvényi rendelkezést [Abtv. 51. § (1) bekezdés és 52. § (1b) bekezdés a) pont], az Abtv. 27. §-ában foglalt hatáskörben kérve az Alkotmánybíróság eljárását. A panaszos megjelölte továbbá az Alkotmánybíróság által vizsgálendő bírói döntést [Abtv. 52. § (1b) bekezdés c) pont] és az Alaptörvény sérelmet szenvedett rendelkezéseit [Abtv. 52. § (1b) bekezdés d) pont]. Az indítvány benyújtását részletesen indokolta, kifejtve az Alaptörvényben foglalt jogok sérelmének mibenlétét [Abtv. 52. § (1b) bekezdés b) pont]. Emellett az indítványozó kifejezett kérelmet fogalmazott meg a támadott bírói döntés megsemmisítésére nézve [Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pont].

- [20] 5. Az Abtv. 29. §-ában meghatározottak szerint az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának további feltétele, hogy az alkotmányjogi panasz a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel. E két feltétel alternatív jellegű, így az egyik fennállása önmagában megalapozza az Alkotmánybíróság érdemi eljárását {erről elsőként lásd: 3/2013. (II. 14.) AB határozat, Indokolás [30], illetve 34/2013. (XI. 22.) AB határozat, Indokolás [18]}.
- [21] Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a konkrét alkotmányjogi panasz nem vetette fel a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyét, s ezáltal az Alkotmánybíróság részéről nem igényelt érdemi vizsgálatot: ugyanis bár az megjelölte a fentiekben említett fegyverek egyenlőségének elvét, valamint a *contra legem* jogalkotást, tartalma szerint valójában kizárólag a jogerős ítélet jogértelmezésének törvényességi szempontú kritikájaként értékelhető, ugyanakkor a kúriai végzéssel szemben önálló, érdemi alkotmányossági érvelést egyáltalán nem tartalmaz.
- [22] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza, hogy a bírói döntések alkotmányossági felülvizsgálatát lehetővé tevő, Abtv. 27. §-ára alapított alkotmányjogi panasz az Alaptörvény 28. cikkének érvényesülését szolgáló jogintézmény. Ilyen panasz alapján az Alkotmánybíróság a bírói döntésben foglalt jogértelmezés összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés alaptörvény-ellenes" {3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17] - [18]}.
- [23] Ugyanakkor a 3459/2022. (X. 28.) AB végzés – utalva a 3309/2022. (VI. 24.) AB végzésében foglaltakra {Indokolás [29]} – hangsúlyozta, hogy az Abtv. 27. §-a szerinti alkotmányjogi panasz eljárásban az Alkotmánybíróság feladata nem az, hogy az alkotmányjogi panasz alapját képező eljárás tény-és jogkérdéseit vizsgálja felül, hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot számon kérje a bíróságoktól {Indokolás [16]}.

- [24] Ebből következően az alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi – vélt, vagy valós – jogsérelem orvoslása eszközének, azaz ez a jogvédelem nem jelenti a rendes bíróságok jogalkalmazási gyakorlatának általános felülvizsgálatát, ellenkező esetben az Alkotmánybíróság burkoltan negyedfokú bírósággá válna. A jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, mely egyéb eszközzel már nem orvosolható {lásd például: 3145/2015. (VII. 24.) AB határozat, Indokolás [55], 3198/2013. (X. 22.) AB végzés, Indokolás [22]}.
- [25] 6. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az Abtv. 27. § (1) bekezdése szerinti alkotmányjogi panasznak az Ügyrend 32. § (5) bekezdése alapján a jogerős ítélettel szemben nincs helye, míg a támadott kúriai végzés tekintetében az alkotmányjogi panasz nem tett eleget az Abtv. 29. §-ában foglaltaknak, így azt az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) pontja alapján, figyelemmel az Abtv. 56. § (2) és (3) bekezdésére is – visszautasította.

Budapest, 2025. október 14.

Dr. Handó Tünde s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Haszonicsné dr. Ádám Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Márki Zoltán s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
előadó alkotmánybíró